

[Behnke]

Men så skal man bare tone rent flag og sige, at det, det drejer sig om, er, at regeringen vil have nogle flere penge i statskassen, og overhovedet ikke, at man er bekymret for den lokale vandkvalitet.

Glistrup (FP):

Et sekscifret antal småkårsfolk rundt omkring i vore landdistrikter er blevet dybt opskræmte og mørksynede efter at have hørt, hvad denne regering planlægger af anslag imod, at det, der har været deres hævdevundne ret fra arilds tid, at bruge deres eget vand, nu skal underkastes disse biologibureaukratfordømte embedsmænd inde på Slotsholmen, og at der skal gøres indgreb i dette helt centrale gode, som de har, og det, der spiller en virkelig rolle for, at de kan bevare deres økonomi.

Opskræmmelsen er bestemt ikke blevet mindre af det andet rakettrin, som hr. Behnke lige så udmærket har redegjort for, at begrundelsen er, at så kan man gøre dem til skatteobjekter og begynde med nogle tusinde kroner om året og så forhøje det. Selvfølgelig spiller nogle tusinde kroner ikke nogen særlig rolle for folk på Slots- holmen, men det gør det for de familier, som vi taler om her, der er nogle af de økonomisk set allerringest stillede i landet.

Derfor er det særdeles prisværdigt, at Centrum-Demokraterne og Fremskridtspartiet nu får dette frem til en klar afgørelse ved det dagsordensforslag, vi har stillet. Men reaktionen fra specielt partiet Venstres side har været helt klart at sige: Det er spild af Folketingets tid overhovedet at beskæftige sig med, at vi har disse mennesker ude på landet, hvad kommer det os ved, det er vi så aldeles flintrende ligeglade med. Det har været grundtonen i fru Hanne Severinsens indlæg i dag.

Fru Hanne Severinsens begrundelse for, at det skulle være spild af Folketingets tid, er, at efter Venstres opfattelse har man løst problemerne ved nogle bureaukratiske tiltag, som den bureaukratiske miljøminister har sendt rundt i landet, og så må vi bare være tilfreds med, at hendes nåde har besluttet sig til at give nogle andre forordninger, der ikke løser de afgørende problemer.

Men hvis det virkelig er således, at fru Hanne Severinsen har ret i sin og Venstres formodning om, at problemet er løst, så er det uhyre enkelt, for så må fru Hanne Severinsen jo bare stemme

ja og sørge for, at de andre regeringspartier også gør det og dermed sikrer flertal for Fremskridtspartiets og Centrum-Demokraternes dagsordensforslag. Hvis det virkelig skulle være således, at det er løst, så er det, der står i dette dagsordensforslag, jo ord til andet udtryk for, hvad der i forvejen er gældende, og så kan Venstre da ikke stemme imod. Hvis Venstre undlader at stemme for Fremskridtspartiets dagsordensforslag, er det udtryk for, at Venstre er hamrende ligeglade med disse hundredtusindvis af småkårsfolk i landdistrikterne, og at Venstre kun er interesseret i en eneste ting, nemlig at bevare deres taburetter herinde og få deres høje lønninger og pensioner, og at Venstre totalt har mistet forbindelsen til det Danmark, der findes uden for Christiansborg og specielt i landdistrikterne.

Derfor vil vi med meget stor interesse se, hvordan Venstre stemmer. Skal der være nogen som helst sammenhæng mellem fru Hanne Severinsens indlæg og hendes afstemning, så må det blive en grøn afstemning til Fremskridtspartiets og Centrum-Demokraternes dagsordensforslag. Vi venter spændt på, om Venstre vil afvaske denne skamlet på partiet, som fru Hanne Severinsens indlæg foreløbig har været udtryk for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 50 af Knud Lind (FP) og Lis Noer Holmberg (CD) (se foran)

forkastedes, idet 20 (FP og CD) stemte for, 104 (S, KF, SF, V, RV, KRF og Steenholdt (Grønln.)) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 81:

Forslag til folketingsbeslutning om afværgelse af tvangsauktioner.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 9/5 89).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det forslag til folketingsbeslutning, som Fremskridtspartiet har fremsat, pålægger regeringen at fremsætte lovforslag, hvorefter renteudgifter får samme fradragsmæssige værdi som før den 1. januar 1987.

Lad mig sige med det samme, at regeringen må afvise dette forslag. Den aftale om en skattereform, som regeringspartierne, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre indgik den 19. juni 1985, havde bl.a. det klare formål at fremme den private opsparing, og for at gøre det mere attraktivt for borgerne at spare op blev der foretaget en ændring i den skattemæssige behandling af renteindtægter og renteudgifter.

Skattereformen medførte således, at renteudgifter ikke mere kan fradrages i den personlige indkomst, hvor marginalskatten beregnes med op til 68 pct., men kun ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, hvor marginalskatten er ca. 51 pct.

Som et modstykke til den reducerede rentefradragsværdi beskattes renteindtægter ikke som tidligere med op til 68 pct., men nu kun med mellem 51 og 57 pct.

Der er endvidere efter regeringens opfattelse fortsat behov for en afgift på renter af lån, der i hovedsagen er optaget til privat forbrug. Loven har utvivlsomt medvirket til at dæmpe det lånefinansierede privatforbrug.

I januar 1988 blev der gennemført den lempelse af renteaftgiften, at grænsen for opkrævning af afgiften blev hævet fra 50 kr. til 500 kr. Lempelsen betød, at ca. 350.000 husstande slap for at betale renteaftgiften i 1988.

Den 6. september 1988 indgik regeringen, Socialdemokratiet, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti en aftale om en yderligere lempelse af renteaftgiften for 1988 og de følgende år. Som en opfølgning af denne aftale blev der i november 1988 gennemført en lovændring, hvorefter lån, der er aftalt inden den 11. oktober 1988, bliver helt afgiftsfri, hvis lånet er under afvikling.

Det er regeringens opfattelse, at vi hermed har fjernet de fleste af renteaftgiftens utilsigtede virkninger, og på den baggrund må jeg på regeringens vegne afvise Fremskridtspartiets forslag.

Pia Gjellerup (S):

Jeg vil ikke bruge helt så mange ord, efter at skatteministeren har præsenteret forslaget i vendinger, som det næsten ikke kunne bære.

Et forslag, som går ud på, at man fjerner en del af elementerne i skattereformen og fjerner kartoffelafgiften, således at reglerne for renteudgifters fradragsmæssige værdi vil være fuldstændig lig reglerne, som de var før 1. januar 1987, vil Socialdemokratiet selvfølgelig ikke kunne tilslutte sig.

Jeg skal henvise til den debat, vi havde sidste fredag om to beslutningsforslag fremsat af Socialdemokratiet den 2. maj vedrørende tvangsauktioner og den situation, vi ser på tvangsauktionsområdet. Måske har det været Fremskridtspartiets inspiration til at fremsætte dette meget vidtgående forslag på området.

Vi håber imidlertid, at vi kan samle et bredt flertal om de to beslutningsforslag, vi havde til behandling i fredags. Vi har da i hvert fald den formodning – eller den vished, må jeg hellere sige – at der er samlet flertal vedrørende det ene, og det andet er i øjeblikket til behandling i Boligudvalget. En gennemførelse af disse to beslutningsforslag vil give en mulighed for at bedømme en række regler, en række muligheder for at komme en del tvangsauktioner til livs, sådan så vi efter sommerferien vil kunne tage fat på at lave nogle egentlige lovregler.

Men det forslag, der lægges op til her, er helt urimeligt i sine virkninger, og det kan vi ikke tiltræde.

Fjerde næstformand (Poulsaard):

Hr. Aagaard. Hr. Aagaard har fået tilladelse til at tale fra sin plads.

Aagaard (KF):

Jeg siger tak for, at jeg i den givne situation må fremsætte bemærkningerne her fra min plads.

Jeg er enig i de synspunkter, skatteministeren lige har fremsat vedrørende skattereformen og kartoffelkuren samt de lempelser, som Tinget i 1988 gennemførte, og som helt fjernede de utilsigtede virkninger, vi måtte erkende der var i kartoffelkuren.

Men dermed har jeg ikke sagt, at vi i Det Konservative Folkeparti ikke er enige med forslagsstillerne i, at antallet af tvangsauktioner for øjeblikket er for højt. Uanset at vi tidligere

[Aagaard]

har oplevet en tilsvarende værre situation, giver den aktuelle tilstand absolut anledning til bekymring.

Jeg skal – som fru Pia Gjellerup – henvise til den debat, vi havde sidste fredag om beslutningsforslagene nr. B 79 og B 80, og henvise til de bemærkninger, vor ordfører, fru Lizzie Lichtenberg, kom med i den anledning. Jeg tror, at vi i Skatte- og Afgiftsudvalget gør klogt i at afvente det udvalgsarbejde, som blev resultatet af debatten, hvorfor jeg ikke i dag skal gå ind i en mere detaljeret drøftelse af fordele og ulemper ved henholdsvis skattereformen og kartoffelkuren. Jeg skal derfor konkludere, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte dette beslutningsforslag.

Jens Thoft (SF):

Dette forslag fremsat af Fremskridtspartiet er slet gennemarbejdet, slet begrundet. Jeg vil gerne understrege, at SF er for, at rentefradragsværdi er blevet formindsket. Det var et af de få lyspunkter, der var i skattereformen.

Der er en klar sammenhæng mellem renteutgifter og skattepligtig indkomst. Jo højere en indkomst man har, jo større er rentefradraget.

Fremskridtspartiets forslag er derfor asocialt, for det vil betyde, at folk med små indtægter, som ikke har mulighed for at stifte gæld og betale renter og afdrag, skal til at yde støtte til folk med højere indkomster, som har denne mulighed.

SF afviser forslaget.

Skrum-sager Skau (V):

Venstre beklager også de mange tvangsauktioner, som vi er vidne til i det danske samfund. Det er en situation, som er meget beklagelig, men jeg vil gerne sige, at vi ikke kan støtte Fremskridtspartiets forslag.

Forslaget går bl.a. ud på, at regeringen skal komme med forslag i indeværende folketingsår. Det kan simpelt hen ikke lade sig gøre.

At vi skal ændre skattereformen, vil den danske befolkning se noget mere om i morgen, når regeringens store plan bliver lagt frem. Ja, vi skal have ændret skattereformen, og det vil vi arbejde på i løbet af det kommende hele eller halve år.

Hvad angår kartoffelkuren, er der jo, som det er nævnt, foretaget nogle ændringer allerede,

og vi føler i Venstre, at den er god, som den er nu, fordi den fremmer opsparing og hindrer et lånefinansieret forbrug.

Hvad angår det sidste punkt, Fremskridtspartiet har med i deres forslag, nemlig at renteutgiftens fradragsværdi skal være som før 1. januar 1987, har jeg lyst til at spørge, om Fremskridtspartiet mener, vi skal gå tilbage til den høje beskatning, således at renteutgifternes fradragsværdi derigennem bliver de 73 pct., den var tidligere. Det vil Venstre afvise; vi mener, at vi skal den anden vej.

Glistrup (FP):

Så sent som i dag har Danmarks Statistik offentliggjort nye tal vedrørende tvangsauktioner, der peger i retning af, at antallet af tvangsauktioner i 1989 vil blive 36 pct. større end i 1988. Hr. Aagaard har dog ret i, at 1989 uanset dette ikke vil blive helt så slemt, som da vi havde den store internationale oliekrise II i begyndelsen af 1980'erne.

Men for det første må vi gøre os klart, at der er al mulig grund til at befrygte, at når rentefradragsretsovergangsreglen i skattereformlovgivningen klinger af i de kommende år, vil tallene stige med væsentligt mere end 36 pct. i 1990, 1991 og 1992, og det er det, vi skal tage højde for.

For det andet fordeler det sig jo anderledes, end det gjorde, da vi havde den store internationale krise, der blev overvundet i efteråret 1982, idet det jo dengang navnlig var landbrugsejendomme, mens det nu navnlig er parcelhuse, der drejer sig om.

Derfor er Fremskridtspartiet meget enig med Socialdemokratiet i, at dette her i og for sig er en fortsættelse af den debat, vi havde i fredags om, hvordan vi skal klare situationen for parcelhusejerne frem for noget andet. Det er da også rigtigt, at det var nogle gode forslag, Socialdemokratiet stillede, men der var bare ikke noget kød på dem. Det var nogle gode skeletter, nemlig at regeringen skulle få nogle gode ideer, og at der skulle nedsættes et sagkyndigt udvalg, der formentlig ville få nogle ideer. Det var stort set det, Socialdemokratiet sagde.

Nu kommer vi med de gode ideer, nu kommer vi med indholdet i det. Det er helt oplagt, at skal man hjælpe parcelhusejerne, skal man fjerne årsagen til, at de har fået det slemt, og årsagerne til, at det er gået galt, er skattereform-

[Glistrup]

lovgivningen fra marts 1986 og kartoffelpest-lovgivningen fra oktober 1986. Det er derfor, der skal rettes op på det.

Dertil siger skatteministerens partiordfører, at det slet ikke kan nås; der er kun 4½ måned tilbage i indeværende folketingsår, og derfor kan Skatteministeriet virkelig ikke nå at lave nogle forslag, hvormed man redresserer fejlene fra 1986.

Det var en stor mistillid til sin egen minister, som Venstres ordfører dér udtalte. Jeg har tillid til, at skatteministeren kan det; ellers vil jeg gerne lade mig ansætte som ulønnet konsulent i ministeriet og på en halv formiddag få lavet de forslagstekster, som hr. Skrumsager Skau ikke mente der kunne være tale om.

Så spørger hr. Skrumsager Skau, om det betyder, at fradragsværdien skal være 73 pct. Nej, rentefradragsværdien skal være præcis det, den var alle dage, indtil hr. Bernhard Baunsgaard begyndte at huse i dette Folketing, nemlig det beløb, der betyder, at hvis man tjener 1.000 kr. mere og har 1.000 kr. i rentefradrag, spiller man lige op, sådan at det altså svarer til topbeskatningsprocenten for den enkelte. Det er det, som vores forslag går ud på, hverken mere eller mindre. Og det er jo et særdeles aktuelt forslag, for i morgen kommer regeringen jo og simpelt hen dekretterer, at vi skal have 100.000 flere tvangsauktioner inden for de næste tre år for parcelhusejere.

Det er en af de helt væsentlige ting i Danmarkshistoriens største plan, som regeringen offentliggør i morgen: 100.000 flere tvangsauktioner over parcelhuse, end vi ville have fået, hvis vi havde undgået at blive belemret med denne Danmarkshistoriens største plan. For den betyder et tryk oven på det, man allerede har lagt på parcelhusfamilierne, først og fremmest de unge, der har købt til højrente i 1983, 1984, 1985, 1986, men skam også de ældre familier, der på grund af sygdom, forflytninger, nedgang i indtægt, kautionstab, eller hvad det har været, har måttet opprioritere deres ejendom, så de nu efter at have siddet 30 år i et parcelhus må forlade det, fordi de ikke ved at tjene 10.000 kr. kan betale 10.000 kr. mere i rente, så må de have pengene med hjemmefra, fordi de 10.000 kr. i fradrag ikke modsvarer de 10.000 kr., de får i yderligere renteutgift.

Derfor er i hvert tilfælde Socialdemokratiets begrundelse for at stemme nej til dette forslag

det rene og skære hykleri, for her tager vi nølden om dens rod og fjerner den.

Jeg opfordrer skatteministeren til hurtigst muligt at fremsætte de forslag; og kan vi få dem vedtaget før grundlovsdag, er det selvfølgelig godt.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre kan ikke medvirke til gennemførelse af det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Den tidligere radikale skattepolitiske ordfører hr. Bernhard Baunsgaard var med til at gennemføre skattereformen, som mindskede værdien af rentefradraget. Det står den nuværende skattepolitiske ordfører fuldt ud ved. Vi står ved det opsparingsfremmende sigte ved rentefgiften, og det ønsker vi fastholdt. Vi ser såmænd også gerne regeringens økonomiske politik styrket med hensyn til det opsparingsfremmende sigte.

Det er rigtig, at der er visse husejere, der er ramt hårdt af både skattereform og kartoffelkur. Men der er også andre forhold, der gør, at folk bliver nødt til at sætte deres bolig på tvangsauktion, og det er forhold, som vi intet kan gøre ved herindefra ad lovgivningsmæssig vej. Alle de familier, der er ramt af arbejdsløshed hos den ene eller den anden part, kan vi ikke gøre noget ved ad denne vej, og familier, der går fra hinanden, bodeling og skilsmisse osv., er noget, vi ikke kan lovgive imod herinde. Det er et stort problem på det stagnerende boligmarked, at man ikke kan komme af med en bolig, som man nu med kun én indtægt ikke har råd til at sidde i. Der er et misforhold mellem realiteter og forventninger hos unge boligejere, og det er selvfølgelig det, der er problemet.

Det foreliggende forslag kan ikke løse problemerne med tvangsauktioner.

Bente Juncker (CD):

Centrum-Demokraterne synes lige som Fremskridtspartiet, at det er sørgeligt, at vi skal have 16.000 tvangsauktioner i år. Og for Centrum-Demokraterne er der ingen tvivl om, at det primært er skattereformen, som er skyld i det. Overgangsordningen har været for dårlig; den har ikke fungeret, som folk har troet, og det tager vi da også selv en del af skylden for.

I Boligudvalget behandles et forslag fra Socialdemokratiet, og jeg har bemærket i dag, at

[Bente Juncker]

boligministeren har et udvalgsarbejde i gang om dette her. Det er vi meget tilfredse med, og vi kunne godt tænke os, at vi kunne finde sammen alle herinde om at få lavet et betænkning-bidrag, der pålægger regeringen at komme med noget til efteråret om tvangsauktionerne. For det er jo ikke bare 16.000 husstande; det er 50.000-60.000 personer, det handler om.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg kan lige give den korte oplysning til fru Bente Juncker, at vi for ganske få minutter siden i Retsudvalget faktisk har fundet sammen i stor enighed om at få undersøgt en del af tvangsauktionerne for eventuelt at lave nogle regler om, hvordan man kunne løse en del af problemet. Vi skal jo til gengæld ikke bilde os ind, at vi kan løse alle problemer for enhver, der vil komme i den situation eventuelt at skulle ud i en tvangsauktion. Men vi kan i hvert tilfælde prøve at sørge for at samle nogle op, hvor det er urimeligt - menneskeligt, økonomisk og samfundsøkonomisk - og vi har altså allerede i Retsudvalget taget et lille skridt og har været helt enige om at sætte et arbejde i gang. Det synes jeg er meget positivt.

Kofod-Svendsen (KRF):

Også mit parti beklager de mange tvangsauktioner og de menneskelige problemer og tragedier, der følger i kølvandet på dem.

Når det gælder spørgsmålet om, hvilke initiativer vi så skal tage, erklærede jeg mig på mit partis vegne positiv over for det forslag, vi behandlede i fredags, beslutningsforslag nr. B 79, netop for at få undersøgt reglerne. Og som fru Pia Gjellerup netop har redegjort for, har vi i Retsudvalget været positive over for, at det udvalgsarbejde kommer i gang. Der er netop afgivet en betænkning. Så det er altså ikke sådan, at der ikke bliver gjort noget ved de problemer, Fremskridtspartiet med rette påpeger.

Men så kommer spørgsmålet, om den medicin, som Fremskridtspartiet her anviser, er den rigtige. Her vil jeg gerne understrege, at hovedsigtet med kartoffelkuren jo netop var at begrænse det lånefinansierede forbrug, når vi kommer ind i en udvikling, hvor det virkelig kan svare sig at spare op og ikke at lånefinansiere, og det var jo også et af de væsentlige hovedsigter ved skattereformens begrænsning af

fradragsmulighederne. Og begge dele - at fradragsmulighederne bliver begrænset og det opsparringsfremmende element bliver udbygget - står vi fortsat vældig stærkt på. Derfor er jeg meget interesseret i at se, om man i den økonomiske plan, som regeringen offentliggør i morgen, virkelig satser på en politik, som præmierer opsparring og ikke præmierer gældsstiftelse.

Jeg mener altså, at Fremskridtspartiet med det, der lægges frem her, går imod de landvindinger, der lå både i skattereformen og i kartoffelkuren, og derfor kan vi ikke medvirke. Vi kan således ikke støtte det forslag, der foreligger her.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er egentlig ikke nogen uventet modtagelse, dette forslag har fået, og derfor kan man spørge sig selv, hvorfor Fremskridtspartiet så fremsatte det. Det gjorde vi af flere forskellige grunde:

For det første nærer vi stor bekymring for det store antal tvangsauktioner, der finder sted. Det er vores vurdering, at en af de alvorligste årsager dertil har været virkningen af skattereformen med hensyn til renteaftgiften, og derfor vedrører vores forslag det.

Vi beklager meget i Fremskridtspartiet, at regeringen har siddet og bare ladet antallet af tvangsauktioner stige og stige uden at foretage sig noget konkret.

Boligministeren har ganske vist henvendt sig til Realkreditrådet og bedt om et notat, og ministeren har bedt om et møde med ejendomsformidlernes organisationer, og det er også helt klart, at realkreditbelåningen kan løse noget. Justitsministeren har nedsat et udvalg til at foretage en teknisk og juridisk gennemgang af reglerne; det tror jeg nu ikke kan løse ret mange problemer. Men skatteministeren har intet udvalg nedsat og har ingenting foretaget sig, på trods af at det er skatteministerens område, som har været den største igangsætter af tvangsauktionerne.

Vi synes, at regeringen, på trods af at der foreligger et bredt forlig, burde sige til sig selv: Lad os i hvert fald prøve at finde ud af, hvorfor antallet af tvangsauktioner stiger så meget, som det gør.

Derfor synes jeg ikke, skatteministerens afvisning heroppefra er god nok, når skattemini-

[Kirsten Jacobsen]

steren siger, at formålet var at spare op. Der er jo ikke nogen her i salen, som ikke kan være enig med skatteministeren i, at det er noget positivt at få folk til at spare op, for det har vi brug for. Men når det nu viser sig, at et forslag har så store bivirkninger, som dette forslag har, har man også en forpligtelse til at forsøge at løse problemerne.

Det er rigtigt, når skatteministeren siger, at man har gjort noget på renteafgiftens område. Ja, det har man. Men for det første har man altså ikke gjort nok, og for det andet stiger renteaftgiften igen i de kommende år, som skatteministeren jo også godt ved.

Hvis de initiativer, der var taget, virkelig havde hjulpet, havde vi jo ikke set de dystre spådomme om endnu flere tvangsauktioner i fremtiden.

Til Socialdemokratiet skal jeg kun sige, at Fremskridtspartiet er glad for de forslag, Socialdemokratiet har fremsat i denne anledning, men vi mener ikke, at Socialdemokratiets forslag hjælper nok, og det er en af grundene til, at vi har fremsat dette forslag. Når vi først kommer med det nu, skyldes det faktisk, at vi egentlig troede, regeringen ville tage sig sammen og komme med noget konkret til Folketinget, som vi kunne tage stilling til. Det har de ikke gjort, og så må regeringen jo finde sig i, at vi andre kommer med hver vores bidrag.

Det Konservative Folkeparti afviser kun og siger, at de vil afvente det igangværende udvalgsarbejde. Til Det Konservative Folkeparti kan jeg kun sige, at det kun er en forsvindende lille del af de tvangsauktioner, der er tale om, som det udvalgsarbejde overhovedet har nogen gavnlig indflydelse på.

Jeg vil sige til SF's ordfører, at Fremskridtspartiet bestemte ikke er asocial i denne forbindelse; vi er snarere meget sociale. Det, vi prøver på med dette forslag, er bl.a. at redde de mennesker, som i tillid til gældende lov har købt et hus for at bo i det, ikke for at spekulere i det, og som har regnet ud, hvad deres månedlige ydelse bliver, og indset, at det kunne de lige klare, men som oplever, at Folketinget pludselig laver lovindgreb, som gør, at deres boligudgifter stiger med flere tusind kroner om måneden. Jeg tror, at man selv i SF er klar over, at der ikke er mange familiers økonomi, som kan bære det.

Hr. Skrumsager Skau sagde, at regeringen ville ændre skattereformen, og at vi kunne se

resultatet i morgen. Det er vi jo mange som glæder os til. Men jeg tror, jeg har ret, når jeg siger, at det, vi får at se i morgen, i hvert fald ikke hjælper på antallet af tvangsauktioner i nedadgående retning; det vil nok snarere have den modsatte virkning. Det frygter vi, og det er jo et hårdt ansvar, regeringen så må bære.

Fru Elisabeth Arnold påpegede, at der var mange andre årsager til tvangsauktioner, og det er da også rigtigt. Fru Elisabeth Arnold nævnte således arbejdsløshed, skilsmisse, bodeling osv. Jamen antallet af disse problemer er nu ikke steget ret meget inden for de sidste år, hvorimod antallet af tvangsauktioner er steget helt enormt. Derfor må der være andre årsager end de tre, fru Elisabeth Arnold nævnedes, og der er den årsag, Fremskridtspartiet har beskrevet i sit forslag.

Fru Bente Juncker sagde på CD's vegne, at hun håbede på et udvalgsarbejde, som ville omfatte alle de aspekter, som kan være årsag til tvangsauktionerne, og det er Fremskridtspartiet enig i. Når vi ikke kan sige tak for modtagelsen af dette forslag, kan vi i hvert fald opfordre regeringen til, at det udvalg, som skal arbejde på baggrund af det, der sker i andre udvalg, bliver så bredt sammensat, får et så frit kommissorium og kommer til at indeholde så mange eksperter med praktisk kendskab både til det juridiske område, til realkreditens område og til skatteområdet, at vi kan få nogle forslag frem at tage stilling til til efteråret, for det, der sker på dette område, er dybt alvorligt. Det handler om økonomisk ruin for masser af familier i Danmark, og det kan dette Folketing ikke være bekendt ikke at gøre noget ved.

Glistrup (FP):

Jeg skal fortsætte dér, hvor ordføreren for forslagsstillerne var nødt til at slutte, nemlig med Kristeligt Folkepartis ordførerindlæg.

Kristeligt Folkepartis indlæg i denne debat var sølle og utilfredsstillende. For det første forsøgte Kristeligt Folkeparti at trøste sig med at sige, at der jo gøres noget ved det, at vi lige havde besluttet noget i Retsudvalget, som skulle gavne. Det er da sikkert meget rigtigt – Fremskridtspartiet er jo også med til det, der er besluttet i Retsudvalget, og det, der bliver besluttet i Boligudvalget – men det går bare ud på, at man skal nedsætte nogle udvalg og bede regeringen om at tænke sig om i løbet af sommeren.

[Glistrup]

Men mens græsset gror, dør horsemor, og resultatet vil blive hundreder, ja, tusinder af tvangsauktioner, hvis man bare – som Kristeligt Folkeparti – er veltilfreds med, at der sidder en kommission og arbejder.

Dette her er også et spørgsmål om tid. Der er en termin hvert halve år, og derfor kommer der flere og flere familier, som bliver slået totalt i stykker, og ægteskaber, der bliver opløst – det må da gøre indtryk på Kristeligt Folkeparti – og det er jo meget ofte det, der følger i tvangsauktionernes kølvand.

Så siger hr. Kofod-Svendsen, at han ikke rigtig synes, den medicin, Fremskridtspartiet foreslår, er god. Man synes, man skal være som Den Store Bastian over for befolkningen og sige, at den ikke må lånefinansiere. Det er meget let at sige til en ung familie, der er i den alder, hvor man biologisk er i stand til at få børn: I må ikke lånefinansiere. I skal vente med at købe jeres parcelhus, til I bliver 58 år eller noget lignende, hvor børnene for længst er flyttet fra reden. Nej, man kan nu engang ikke, når man er en småbørnsfamilie, vente med at købe parcelhuset, til man har foretaget de opsparinger, som hr. Kofod-Svendsen i sin moralske måde at påligne befolkningen pligter på, ønsker, når han siger, den må vente med at købe parcelhuset – måske også barnevognen – til den er blevet 52 eller 56 år, eller hvornår den har sparet op eller arvet efter sine forældre. Det er nødvendigt at købe, mens børnene er små, og få de familiemæssigt og ægteskabsmæssigt meget værdifulde ting, der er knyttet til, at man bor i et parcelhus, mens børnene er 2, 3, 4, 8, 10 år og vokser op.

Endelig siger hr. Kofod-Svendsen: Ja, men det, som Kristeligt Folkeparti vil, er opsparring og ikke gældsætning. Hr. Kofod-Svendsen burde lære, at opsparring og gældsætning er to sider af samme sag. Hvis Pedersen sparer op, gør han det ved at sætte pengene i banken, og dér kan han få rente, fordi banken låner ud til Jensen, der gældsætter sig. Opsparing og gældsætning følges ad som to uadskillelige tvillinger. Der kan ingen gældsætning være uden opsparring og ingen opsparring uden gældsætning. Derfor har hr. Kofod-Svendsen totalt uret.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne sige til hr. Glistrup, at hvis Pe-

dersen og Jensen og Hansen alle låner, og hvis det er Persson, eller hvad de måtte hedde i Sverige eller i Tyskland, som er udlåneren, så får vi faktisk en stadig stigende gæld, for det er muligt at låne i udlandet. Hvis alle danskere låner i Sverige og Norge, eller hvor de måtte gøre det, så får vi den skævhed, som vi ikke kan blive ved med at opretholde. Derfor er det nødvendigt, at der er nogle danskere, der sparer op, så der er nogle danskere, der kan låne til nogle andre danskere. Men vi har netop lånefinansieret ved at tage lån i udlandet nu i en menneskealder, havde jeg nær sagt, i 25 år. Det går ikke at blive ved med det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Så lykkedes det hr. Kofod-Svendsen at skyde endnu mere forbi i sit andet indlæg, end han gjorde i sit første indlæg. Jeg havde ellers ikke troet, at man kunne ramme fjernere fra pletten, end hr. Kofod-Svendsen gjorde i sit første indlæg.

Altså, det er 100 pct. i orden, at hr. Jensen og hr. Pedersen låner af hr. Jönsson og mr. Smith osv., for det påvirker overhovedet ikke betalingsbalancen med så meget som én pfennig eller én shilling, eller hvad der nu kan være tale om. Det, der er det afgørende, er, at Folketingets flertal fører en sådan politik, at vi har overskud på betalingsbalancen. Og fører Folketinget en politik, der giver os overskud på betalingsbalancen, er det så inderlig ligegyldigt, om nogle af posterne, der går den ene vej, består i, at man bliver gældsæt til hr. Jönsson i Linköping; når bare vi har et samlet overskud på betalingsbalancen, så er alt i orden. Men har vi ikke samlet overskud på betalingsbalancen, må hr. finansminister Palle Simonsen, hvis hr. Jensen undlader at låne fra hr. Jönsson i Linköping, låne i Kommerzbank, eller hvor hans lånestamcafeer ellers er, for det er simpelt hen nettotallet, der tæller, og nettotallet afhænger af én eneste ting, nemlig betalingsbalancestillingen, og betalingsbalancestillingen afhænger af én eneste ting, nemlig en begrænsning af den offentlige sektor.

Hold op med ulandshjælp, hr. Kofod-Svendsen, så sparer man både på den offentlige sektor og på direkte valutaudgifter. Der kan ikke gøres noget mere effektivt end at stryge udenrigsministerens bevilling på 6, 7, 8 mia. kr. til

[Glistrup]

ulandshjælp. Så hjælper man. Og i øvrigt kan man være fuldstændig ligeglad med det andet. Den allerstørste skurk i den tragedie, som hr. Kofod-Svendsen oprullede for os her, er simpelt hen ulandshjælpen. Der har vi det, vi skal holde op med. Det hjælper.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Er det helt forbigået hr. Glistrups interesse, at der skabes markeder i den tredje verden? Vi havde den store Marshallplan efter 2. verdenskrig, hvor USA skabte en udvikling i Vesteuropa, som så sandelig også skabte eksportmuligheder for USA, og ganske store dele af den ulandshjælp, vi giver, vender tilbage til Danmark i form af ordrer.

Jeg er da enig i, at vi må satse på, at så mange ordrer som muligt går til Danmark, vel at mærke under respekt af at opretholde fattigdomskriteriet, men selvfølgelig er det en kendsgerning – mon ikke også hr. Glistrup ved det – at der kommer øgede eksporterhvervsmuligheder ud af den ulandsbistand, vi yder. Vi yder den af hensyn til de mennesker, som har brug for hjælpen, men det er da givet, at det også får nogle eksportindtægter til følge.

Jeg må gøre hr. Glistrup opmærksom på, at skal vi have overskud på vores betalingsbalance – og jeg forstod på det, hr. Glistrup sagde, at det var alfa og omega, det er jeg enig i, det er utrolig afgørende – så må vi eksportere mere, end vi importerer. Men hvis man så låner af hr. Jönsson og hr. Smith, og hvem man ellers måtte låne af i udlandet, og for de lån, man optager, køber varer i udlandet, så belaster det jo betalingsbalancen. Så enkelt er det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hvor ufatteligt det end lyder, lykkedes det hr. Kofod-Svendsen at overgå sig selv endnu en gang. Forholdet er jo nemlig ganske aldeles klart, at det, vi lever af betalingsbalancemæssigt og lignende, ikke er omsætning, ikke er markeder, ikke er at sælge varer, men er fortjeneste. Og når vi sælger noget til ulandene og giver dem 50 års rente- og afdragsfri kredit med det og lignende ting, er det ikke noget, vi har antydning af interesse i. Der er 1½ milliard rige mennesker i verden, som vi kan sælge kon-

tant til, og det er dem, vi skal eksportere til. Hver evig eneste gang, vi eksporterer til et uland, er det et tab for Danmark, og det skal vi lade være med på nogen som helst måde at indlade os på.

Men mulighederne for eksport bliver ikke formindskede af, at hr. Jensen låner af hr. Jönsson i Linköping. Mulighederne for eksport formindskes af, at Danmark har det høje omkostningsniveau, som følger af, at vi har et offentligt udgiftstryk på 64 pct. Det skal vi halvere; vi skal simpelt hen ned på at have den halve offentlige sektor, for det er det, vi har råd til. Så opnår vi, at der bliver blomstrende velstand, og at alle kan komme til at bo i deres parcelhuse, og at vi for den sags skyld glimrende kan opretholde både kartoffelkur og rentefradragsrets-begrænsning. Hvis vi afskaffer indkomstskatten, gør det såmænd ikke spor skade, at vi har nogle nedsatte værdier af rentefradrag, for så får rentefradraget værdien 0. Men det er selvfølgelig løsningen i det lange løb. Så længe vi har indkomstskatten, må der også være et fradrag for udgifter, og det, forslaget drejer sig om, er, at fradraget, når man har nogle udgifter, skal have den samme værdi som det, skatteministeren sammen med kommune og amt opkræver af den modsvarende indtægt, således at man, hvis man tjener 1.000 kr. mere, har råd til at betale 1.000 kr. mere i rente. Så enkelt er det, og sådan har det været til 1987.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Vi bevæger os nu lidt i udkanten af det, vi diskuterer.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Når det gælder rentefradrag, må jeg spørge hr. Glistrup: Hvis man nu nedtrapper rentebeskatningen til f.eks. 20–25 pct. og rentefradraget til 20–25 pct., er det så ikke en meget fornuftig fremgangsmåde, som fremmer opsparingen, at der er en lav beskatning i forbindelse med opsparing og en tilsvarende lav fradragfordel ved at stifte gæld?

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Svaret til hr. Kofod-Svendsen er et klart, fuldtoneende hundrede procent nej! Og det er det af to grunde:

[Glistrup]

For det første kan man aldrig nogen sinde fremme opsparing uden også at fremme gældsætning, og man kan aldrig nogen sinde neddæmpe gældsætningen uden at neddæmpe opsparingen, for gældsætning og opsparing er to sider af samme sag.

For det andet er det, som hr. Kofod-Svendsen vil gøre, noget, vi gamle mennesker selvfølgelig kan være glade og lykkelige for, for det er en omfordeling mellem generationerne. Der ved begunstiger man yderligere den gamle enke- og enkemandsgeneration og dem, der ikke har børn mere, for det er dem, der får fordelene, mens man gør forholdene værre for de mennesker, som dette forslag drejer sig om, fordi det først og fremmest er et problem for børnefamilierne, at ejendommen går på tvangsauktion. Den fører til skilsmisser i titusindvis; resultatet af hr. Kofod-Svendsens modstand mod dette forslag er altså i hvert fald titusinde skilsmisser. Det er forskellen på, om dette forslag bliver vedtaget eller ej. Men at hr. Kofod-Svendsen er ægteskabsfjendsk, oplever vi jo også i morgen, hvor han ikke engang vil udvide ægteskabet til også at gælde andre mennesker end to personer af forskelligt køn, så vi ved udmærket, at hr. Kofod-Svendsen går imod ægteskaber. Det gør han altså både i dag og i morgen, så dér er han konsekvent.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 26. maj 1989, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 17.03
